

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Numero 03

Adéu al CoNCA

Deu dels onze membres del Plenari dimiteixen en bloc

MusiCat al Mercat de Música Viva de Vic

IX edició dels Premis ARC

GPS 2011

Entrevista a Francesc Ubanell,
director del Festival de Jazz de Girona

Associació Professional
de **Músics de Catalunya**

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@MusiCat.cat · www.MusiCat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> Paga i senyal

Ara mateix, si féssim la pregunta del que preocupa més els músics, estic segur que tots coincidíem en la resposta : el retard en els cobraments. Tema de molt mal resoldre, ja que els que ens han de pagar –bàsicament ajuntaments– no tenen ni cinc. Per acabar-ho d'arreglar, i per si no fos prou greu el fet de no cobrar, l'administració exigeix a MusiCat –i en conseqüència MusiCat ho ha de exigir als músics– l'estricta compliment del pagament dels impostos: l'IVA al final de cada mes i la seguretat social i l'IRPF en el moment d'emetre la factura. Per tant, MusiCat ha d'avançar una quantitat important de diners, sense saber quan els recuperarà.

Davant d'aquesta situació, rebem un munt de queixes, del tot comprensibles, per part dels músics. Però MusiCat no té la capacitat d'assumir aquests pagaments, la majoria de vegades provocats per la falta de concreció del sistema de pagament de molts contractes, o perquè hi ha ajuntaments que no tenen els ingressos que havien pressupostat i han d'endarrerir el pagament, o bé perquè continuen contractant com si no passés res sense tenir la certesa de poder pagar. I el més greu de tot és que els músics continuem anant a tocar tot i saber-ho.

Les queixes, si m'ho permeteu –i no és per treure responsabilitats a MusiCat– crec que haurien d'anar dirigides a qui provoca aquest retard, començant per qui negocia el contracte, moltes

vegades un agent artístic, continuant per qui incompleix aquest contracte i acabant pels músics, que tant sols ens atrevim a reclamar amb la veu petita –no fos cas que no ens donessin feina– i a buscar culpables en comptes de solucions.

Una possible solució, que ja hem apuntat en altres ocasions i que l'apliquen la majoria de professionals de tots els sectors, seria demanar una paga i senyal en el moment de formalitzar el contracte o en el moment de demanar la factura. Aquesta hauria de servir per poder fer front a les despeses (impostos, dietes, tècnics...) que té una formació per poder fer l'actuació. Ja sé que l'ideal seria que es cobrés un cop acabada l'actuació, com passava abans, però si aconseguíssim aplicar aquesta mesura com a mínim no hauríem d'avançar aquests diners i resoldríem una part del nostre principal problema. També serviria per garantir possibles anul·lacions.

Com sempre, l'èxit d'aquesta mesura passa perquè els músics l'apliquem, especialment aquelles formacions que tenen més demanda i per tant més força a l'hora d'exigir aquestes condicions.

La situació és greu i hem d'aconseguir aplicar mesures que ajudin a minimitzar aquesta gravetat. En cas contrari, en comptes de la paga i senyal haurem de fer servir, si em permeteu una expressió en castellà, el *apaga y vámonos*.

PREN NOTA.

> Fer un pressupost

Si necessiteu que us fem un pressupost, abans de fer la factura, per saber la quantitat que us quedarà neta, heu de tenir en compte que ens

l'heu de demanar amb una mica de temps. Els pressupostos es fan tots els dilluns i dimecres a la tarda.

> Enviar factures de despeses originals per correu postal

Si teniu factures de despeses que es puguin descomptar de les vostres factures, ens heu de fer arribar els originals per correu postal. No podem

incloure les factures que ens envieu per correu electrònic o per fax.

> Ajuntaments que no paguen

Com ja sabeu, hi ha molts ajuntaments que tenen factures pendents de pagament. Fins i tot n'hi ha que encara deuen la festa major de l'any passat. MusiCat s'ha posat en contacte amb aquests ajuntaments morosos i, en molts casos, s'han pogut pactar uns terminis perquè hi ha hagut voluntat de diàleg per arreglar les coses. En altres, s'ha trobat la porta tancada i s'ha hagut d'iniciar la

via jurídica. En tot cas, MusiCat coneix de primera mà la previsió de pagament de pràcticament tots els ajuntaments de Catalunya. Seria bo que, abans de comprometre-us, ens feu la consulta. MusiCat us dirà el termini real de pagament previst i, en cas que aquest sigui de més de tres mesos i vosaltres l'accepteu, us demanarà que avanceu les despeses de la factura.

> Declaració de plantilla 2012

Les formacions estables tenen l'obligació de fer una declaració anual de components o declaració de plantilla cada inici de temporada (article vuitè del contracte de gestió). Aquest document, que té validesa per un any, permet al delegat o representant del grup no haver de llistar el nom i cognoms dels components cada vegada que demana una factura. Així mateix,

en cas que hi hagi algun canvi durant l'any en la plantilla del grup, el delegat haurà d'enviar a MusiCat una nova declaració, abans de demanar una factura per la pròxima actuació.

Trobareu la declaració de plantilla a la secció "documents" de www.musicat.cat.

> Curs de Finale a MusiCat

Durant els mesos de novembre i desembre, MusiCat ha organitzat per als seus socis un curs gratuït de Finale, el programa de notació musical més conegut del mercat internacional, que permet escriure, executar i publicar partitures. La durada total del curs és de 18 hores repartides a raó de dues sessions setmanals, de tres hores cadascuna. Al curs, que es fa a la seu de MusiCat

a Girona, s'han inscrit vint-i-sis persones. En vista de l'èxit de la convocatòria, MusiCat està valorant repetir aquests cursos a partir del gener de l'any que ve. Si hi esteu interessats, us agraïm que ens ho feu saber. També ens agradaria que ens féssiu arribar els vostres suggeriments de cares a programar altres cursos que us puguin ser útils.

> Reunions informatives

Com cada any, MusiCat convocarà els socis per fer unes reunions informatives i participatives a principis de 2012. Les reunions es faran per tipus de formació i en horaris diferents, perquè tothom pugui tenir l'oportunitat d'assistir-hi. Es tractaran els temes recurrents de cada any: retard en els pagaments, competència deslleial, volum de feina,

condicions de treball, etc. Es plantejarà la necessitat de signar un contracte i de demanar una paga i senyal en el moment de signar-lo.

Us demanem que ens feu arribar les vostres propostes de temes a tractar en aquestes reunions, a info@musicat.cat.

> Fer contracte

No ens cansarem de repetir-vos que és més que aconsellable signar un contracte amb l'organitzador de l'espectacle. En cas d'impagament o de desacord sempre és millor tenir un contracte signat. Al nostre portal www.musicat.cat trobareu diferents models de

contracte que podeu utilitzar segons el cas. En el cas de les sales de ball, en què no sol haver-hi contracte, recomanem que, com a mínim, hi hagi un document escrit (correu electrònic, carta, fax, etc.) on quedin reflectides les dades i els termes de l'acord verbal.

> Quota 2012

A finals del mes de gener procedirem a carregar la quota de soci corresponent a l'any 2012, per un import de 65 €. Si heu canviat de banc o de número de compte, us agraïm que ens ho notifiqueu abans, per evitar el

retorn del rebut i les conseqüents despeses bancàries. De la mateixa manera, si teniu pensat donar-vos de baixa de MusiCat, envieu-nos un missatge a info@musicat.cat sol·licitant la baixa abans del 31 de gener.

NOTÍCIES.

> La Unió Europea amplia de 50 a 70 anys els drets dels intèrprets

El passat mes d'octubre Brussel·les va donar llum verda a una normativa que amplia de 50 a 70 anys els drets d'autor de les produccions fonogràfiques, des del moment del seu registre. Els estats que formen part de la Unió Europea disposen d'un termini de dos anys per incorporar aquesta reforma.

Fins ara, la legislació europea protegia les obres dels intèrprets fins a 50 anys, amb la qual cosa es podia donar el cas que un músic que hagués començat molt jove deixés de cobrar drets per les seves produccions durant els últims anys de

la seva vida. En canvi, la protecció del *copyright* de compositors i lletristes dura tota la vida i els seus hereus segueixen cobrant drets 70 anys després de la mort de l'autor.

Amb aquesta normativa s'escurça la distància entre els drets dels músics europeus i els dels Estats Units, on es protegeixen les obres fins a 95 anys a partir del moment en què es registren. L'any 2006 la Unió Europea havia denegat una petició de pròrroga de la vigència del *copyright*, que havien signat més de 38.000 artistes.

> MusiCat participa en unes jornades al voltant de la música al País Basc

Euskadiko Soinuak (Sons d'Euskadi) és un programa impulsat pel Departament de Cultura del Govern Basc, en col·laboració amb empreses del sector, per promoure i difondre la música a Euskadi. En aquest marc van tenir lloc a l'octubre les jornades Euskadiko Soinuak per oferir als professionals del sector una sèrie de continguts formatius i de debat al voltant de les músiques actuals. S'hi van tractar temes com la política de subvencions o l'aplicació de la normativa en funció del tipus de contracte i situació. També es va parlar de la necessitat de crear una associació de músics a Euskadi. Per fer-ho van demanar la col·laboració de professionals catalans, com el director de l'Àrea de Música

de l'ICIC, Albert Bardolet; el director de les Cases de la Música Popular, Jordi Herrerueta; o

l'expresident de MusiCat, Antoni Mas, que va parlar de l'experiència de l'associació des del doble vessant de donar serveis i ser la veu del sector.

Marc Melillas (XAL) i Lluís Gendrau (Enderrock), durant la presentació del *Diaridelamusica.com* a l'espai Vit del Mercat de la Música Viva de Vic. Foto: À.Ribas

> El Diaridelamusica.com fa el salt a tot Catalunya

El projecte Diaridelamusica.com, nascut a Mataró el 2006, ha fet el salt a tot Catalunya a través de l'emissió de la seva versió televisiva a través de la Xarxa de Televisions Locals (XTVL). El programa és una coproducció de l'XTVL i m1tv, amb la participació periodística del Grup Enderrock i la direcció del segell Clack Musica!

L'espai té un format modern i atrevit que se serveix en càpsules i busca la concertació amb els agents musicals del territori –programadors, grups i públic– per dinamitzar la música feta al país. El Diaridelamusica.com oferirà cada setmana cròniques enregistrades en les principals sales de concerts del país, així com agendes personalitzades per a cada territori.

Inicialment, es preveu la producció de cinc agendes musicals diferents, una amb caràcter general i quatre d'específiques que abastaran les següents zones: comarques gironines, Catalunya central, Maresme-Vallès Oriental i Barcelona metropolitana. Aquesta divisió territorial s'ha fet prenent com a referència les cinc seus de la Xarxa de Cases de la Música Popular, que es troben a l'Hospitalet de Llobregat, Manresa, Mataró, Salt i Terrassa. A més, en el cas de l'agenda de Maresme-Vallès Oriental, s'inclourà també la cobertura d'un concert que hagi tingut lloc l'anterior cap de setmana en aquesta escena.

> Giorquestra, la nova orquestra simfònica de les comarques gironines

El món de la música està d'enhorabona ja que molt aviat podrem gaudir de la GIO, la nova orquestra professional liderada pel director gironí Marcel Sabaté. Una orquestra innovadora i versàtil formada per músics de primer nivell que neix amb l'objectiu d'omplir el buit musical a les comarques gironines convertint-se en l'orquestra de referència.

La seva estrena serà a l'Auditori de Girona acompanyada per quatre grans artistes (Albert Guinovart, Nina, Gemma Coma-Alabert i Jordi Molina) que s'han sumat desinteressadament al

projecte i que interpretaran un repertori especialment seleccionat per a l'ocasió.

La GIO compta amb el suport de totes les institucions públiques (Generalitat, Diputació de Girona i Ajuntament de Girona) i amb l'assessorament de MusiCat, i està oberta a les col·laboracions privades que es vulguin sumar a aquest ambiciós projecte.

Pròximament avançarem més informació que també es podrà consultar a la pàgina web www.giorquestra.cat i a través de les xarxes socials.

> MusiCat al Mercat de Música Viva de Vic

La 23a edició del Mercat de Música Viva de Vic va tenir lloc del 14 al 18 de setembre amb una nova direcció artística i un pressupost de 989.900 euros, dels quals la ciutat de Vic n'aporta 230.000 i la Generalitat 495.000. Marc Lloret, codirector del festival popArb d'Arbúcies i teclista del grup Mishima, s'ha estrenat com a director i ha comptat per aquesta tasca amb dos assessors musicals: Maria Lladó, coordinadora de música de l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull, i el músic Oriol Roca. El MMVV ha reunit durant quatre dies més de 800 professionals acreditats de tots els sectors de la música. Màners i promotors han pogut donar a conèixer els seus grups a més de 600 empreses del sector musical de 26 països diferents. Prop de 60 actuacions de tots els estils, incloses les bandes emergents que van actuar a l'Off Mercat, van tenir lloc en els diferents escenaris, combinant els concerts gratuïts amb els de pagament.

La crisi s'ha fet notar en la contractació d'estands que enguany ha estat sensiblement inferior a la d'edicions anteriors, tot i que els preus no han augmentat. MusiCat ha mantingut, com cada any, el seu estand al mercat i ha tingut ocasió d'atendre i de donar informació a músics, empreses i màners d'arreu de l'estat. Es van atendre

més d'un centenar de consultes, la majoria relacionades amb la contractació i la facturació d'actuacions.

Enguany s'ha volgut accentuar l'aspecte professional del mercat amb l'MVLab, que va organitzar més de 300 trobades ràpides entre professionals, sessions de treball conjunt, xerrades i conferències dirigides als professionals del sector.

MusiCat va intervenir en la jornada "Si ets músic, t'interessa", organitzada per la Xarxa de Cases de la Música Popular. S'hi van tractar, entre d'altres, aspectes legals, fiscals i contractuals, en forma de debat obert. Van intervenir Jordi Herrerueta, coordinador de la Xarxa; Max Sunyer, president de la UMC; Albert Mas, vicepresident d'ARC i Marga Castañer, gerent de MusiCat. Castañer va explicar, des del vessant més pràctic, quina és la situació laboral del músic i quines solucions aporta l'associació.

Segons Marc Lloret, en un context particularment difícil pel sector musical en què les contractacions per part del sector públic van a la baixa, el MMVV vol contribuir a que els músics puguin actuar en les millors condicions, que els màners puguin treballar amb els seus artistes i que les sales puguin programar allò que els interessa.

> Èxit de qualitat i de públic en la final de la XXI edició del concurs musical de Tarragona DO'011

El passat 23 de setembre, en el marc de les festes de Santa Tecla, va tenir lloc a l'esplanada del Camp de Mart de Tarragona el veterà concurs musical DO'011, en què va sonar la música de casa durant més de set hores sense interrupcions.

Més de 3.000 persones van passar pel DO'011 durant tota la jornada. Els cap de cartell, Dr. Calypso, es van trobar amb tota l'esplanada plena de gom a gom a la part de dalt del jardí ocupada pel públic.

La jornada musical va començar amb la final del DO Cat, amb els tarragonins The Transistor Arkestra i el seu *psico-billy-freak-music*, que van donar pas a la contundència funk i jazz dels barcelonins Apac. Va continuar amb l'elegància de la formació en trio d'Andreu Martínez Band i va finalitzar amb els sons de Batak.

Tot seguit van pujar a l'escenari els olotins Efecte Croma, convidats pel Partytura-Partytecla, un intercanvi musical que comença aquest any entre l'Ajuntament de Tarragona i l'Ajuntament d'Olot.

Dr. Calypso

dels sons anglesos; Fred Secret i la seva particular forma de fer música i finalment el hip hop dels Fetitxe 13.

La festa va continuar amb els convidats. Els tarragonins Los Bezoya van ambientar l'escenari a uns veterans Dr. Calypso que van arrassar amb el seu particular so d'ska jamaicà en català i van aconseguir que tota l'esplanada del Camp de Mart ballés i cantés les seves cançons.

Reunit al dia següent, el jurat del DO'011 va dictar el seu veredict i va atorgar el premi DO Cat als APAC; el premi Partytura-Partytecla als Fetitxe 13 i finalment el DO Tgn als Fred Secret.

Aquest any, i per segona vegada, l'èxit de participació dels grups al concurs –més de 80– i l'èxit de participació del públic a la final –més de 3.000 persones durant tota la final– ens demostra que Tarragona vol música i vol un concurs com el DO, un concurs renovat, amb ganes de fer que passin coses i que representa, sobretot, una finestra oberta a tots els estils musicals.

L'Associació de Músics de Tarragona (aMt) agraeix a l'ajuntament d'aquesta ciutat la confiança dipositada en la seva professionalitat al donar-los l'oportunitat de gestionar el concurs.

Fetitxe13

Va seguir la final del DO Tgn amb sons forts i contundents dels Noùmen; Roxy està de volta i el seu rock & roll; Pau Saura i la seva parafernàlia *freak*; Mighty Toxic Boy i el seu repertori musical que beu

> 5a edició del Giroscopi Cultural a Sant Feliu de Guíxols

El Giroscopi és una fira d'iniciatives culturals de les comarques gironines que la Casa de Cultura de la Diputació de Girona organitza des de l'any 2007 amb la voluntat de promoure l'intercanvi entre els agents del sector cultural i d'apropar les propostes culturals al públic en general. Enguany les jornades professionals van tenir lloc al Monestir de Sant Feliu de Guíxols els dies 29 i 30 de setembre. Es va parlar de cultura en temps de crisi, d'estratègies, de sumar esforços amb projectes de gestió i programació conjunta entre municipis, de noves tecnologies al servei de la creació, de fidelització de públics i de cooperació públic-privat.

En la seva intervenció, el director general de Promoció i Cooperació Cultural de la Generalitat, l'escriptor Jordi Cabré, va defensar la cultura com un bé de tots i no com una part més o menys important del PIB. Va reivindicar la creativitat com a motor de la societat i va fer una crida als artistes perquè en siguin conscients. Segons va dir, els agents culturals s'han d'ocupar dels continguts, però, sobretot, han de

procurar que aquests arribin al públic. Des del departament de Cultura intentaran posar els mitjans perquè es conegui el talent i per posar en connexió tot el món creatiu a través d'una mena de Facebook de la cultura. Es tracta de la plataforma Facebook de l'Art, que es complementarà amb un servei de mediació. També apostaran fort per l'anella cultural que pretén intensificar l'ús de la xarxa com a instrument de difusió, producció i intercanvi cultural i facilita la innovació de formats. S'hi penjaran emissions i experiències en línia amb l'epicentre a l'Arts Santa Mònica.

Cabré va anunciar la desaparició de Cultura en Gira i va advocar perquè la programació es faci des dels ajuntaments. També va dir que la Generalitat està estudiant distingir entre artistes professionals i amateurs, i que es legislarà en aquest sentit. El que no va dir és com ho farien i en quin lloc situarien la frontera entre un artista professional i un artista amateur.

> GPS 2011

Per segon any consecutiu s'ha tornat a convocar el Circuito de Músicas Populares 'Girando Por Salas', una iniciativa de l'Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música (INAEM), en col·laboració amb la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares (FCCMP), constituïda per diverses associacions professionals, entre les quals MusiCat.

L'objectiu de GPS és recolzar músics emergents de tots els estils, tant solistes com grups, amb una gira de 5 o 6 concerts en un circuit de sales del territori espanyol. Cal tenir un mínim d'un disc en el mercat i un màxim de tres. Els 60 grups seleccionats faran una gira en un circuit de sales del territori espanyol, fora de la seva comunitat autònoma. A més, els artistes rebran un ajut per promocionar els seus treballs discogràfics.

En aquesta edició s'han inscrit 1.670 grups d'arreu de l'estat, que han quedat reduïts a 879 després d'eliminar, en una primera selecció, els grups que no complien tots els requisits. Un jurat constituït per representants de totes les associacions que conformen la coordinadora ha escollit entre els seleccionats els 60 grups que faran la gira. Catalunya és la comunitat que va presentar més candidatures, però això no

es va tenir en compte perquè la voluntat de la direcció de GPS ha estat mantenir una proporcionalitat entre comunitats, amb la qual cosa el criteri de selecció no va ser pròpiament el de la qualitat musical. D'altra banda, tampoc es podien triar més de tres grups que tinguessin la mateixa discogràfica. Finalment s'han seleccionat 13 grups catalans.

MusiCat i Mus XXI s'encarregaran de facturar els concerts i es farà un control rigorós perquè tots els grups que girin estiguin donats d'alta a la seguretat social.

> IX edició dels Premis ARC de la Música i l'Espectacle a Catalunya

El passat 16 de novembre es van lliurar els Premis ARC 2011 a la Sala Luz de Gas de Barcelona. Els guanyadors van ser triats per votació dels socis d'ARC entre els 41 finalistes de les deu categories. Com a novetat d'aquest any, es va incloure una nova categoria, la d'artista revelació, que va ser escollida per votació popular a través del Facebook d'ARC. Aquest premi va recaure en la jove cantant i instrumentista Andrea Motis. El Premi Especial del Jurat a l'Esdeveniment Musical de l'Any 2011 va ser per a Sopa de Cabra amb motiu dels concerts dels 25 anys.

Antònia Font; Pastora; Anna Roig i l'Ombre de ton Chien; Sílvia Pérez i Javier Colina Trio; Albert Pla i Pascal Comelade; i El Petit de Cal Eril van ser alguns dels artistes guardonats.

També van ser guanyadors Tremendous, en la categoria de grups de versions; La Pegatina, en la categoria de músiques del món; La Montecarlo, en la categoria de formacions de ball; i la Sant Andreu Jazz Band, en la categoria d'orquestrats.

La gala, que va ser presentada per Bibiana Ballbé, va comptar amb les actuacions en directe de Andrea Motis & Joan Chamorro Sextet, Pastora, Mazoni i el grup de versions Tremendous. Els encarregats d'entregar els premis van ser el conseller de Cultura, Ferran Mascarell; el tinent d'alcalde de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Ciurana; el periodista Àngel Casas i el president d'ARC, Joan Rosselló.

UNA TELEVISIÓ CATALANA

● cultural per internet

Una finestra oberta als nous aires i actors
que han de construir la societat del segle XXI

www.sies.tv
Telèfon 972 410 462 · info@sies.tv

> Campanya d'ARC contra l'intrusisme laboral en el sector de les festes majors

L'Associació Professional de Representants, Promotors i Màners de Catalunya (ARC) ha posat en marxa una campanya per alertar les empreses contractants de l'administració pública o del sector privat de la intromissió de *professionals* no qualificats, que es creuen capacitats per realitzar tasques d'intermediació entre empreses i artistes. Segons ARC, a causa de la contractació d'aquests *professionals*, molts dels quals ni tan sols estan donats d'alta a Hisenda ni a la Seguretat Social, diversos ajuntaments han patit problemes greus d'organització, han hagut de cancel·lar concerts o han estat denunciats arran de les inspeccions de treball que s'han produït amb freqüència en els darrers dos anys.

ARC vol recordar que la feina d'un representant artístic o agent cultural es basa en el coneixement dels aspectes artístics, però també d'altres com la propietat intel·lectual, els temes contractuals (laborals i fiscals) i els aspectes tècnics i normatius, tot amb la finalitat d'assessorar i executar amb diligència les obligacions de les parts que intervenen en les contractacions: els artistes i les empreses contractants. El representant artístic o agent cultural facilita la feina a les dues parts i garanteix que les gestions es facin correctament.

Maarten Van Wijck, de La Cúpula Music, va impartir el primer taller Distribució & Promoció Digital

> Tallers per aprendre a utilitzar les eines digitals en la promoció i distribució de la música

MusiCat, La Cúpula Music i SAE Institute han unit forces per organitzar una sèrie de tallers i seminaris gratuïts adreçats a músics, segells, màners i promotors, amb l'objectiu de facilitar l'ús d'eines digitals per a la distribució i promoció de música.

Davant del canvi accelerat que s'està produint en la indústria de la música i els nous models de consum que s'estan imposant, pensem que és urgent adquirir un cert grau d'alfabetització digital, saber com moure's per la xarxa i com utilitzar de manera efectiva i amb un cost baix les eines de promoció i fidelització. D'aquesta manera, MusiCat es suma a altres accions d'aquest tipus que s'estan duent a terme en el marc de festivals, escoles de formació i seminaris organitzats per entitats públiques.

Aquests tallers, que també es poden seguir via web, es basen en tècniques contrastades de màrqueting en línia. Inclouen les millors pràctiques en xarxes socials, consideracions de creació de marca, idees i eines per crear una base de fans, estratègies de comunicació, connexions amb botigues digitals i creació de campanyes.

El primer d'aquests tallers, 'Distribució & Promoció Digital', va tenir lloc al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona el passat mes d'octubre. El segon es va fer el dia 2 de desembre a la seu de SAE Institute de Barcelona, amb el títol 'Presència en xarxes socials'.

HAN DONAT LA NOTA.

> La Principal de la Bisbal

Han enregistrat una cançó amb Raphael per al disc de La Marató de TV3. És el primer cop que Raphael cantarà en català. Acompanyat pel grup The Gospel Viu Choir i per La Principal de la Bisbal, ha gravat una versió en català de *I say a little prayer for you*, un clàssic del soul escrit el 1966 per Burt Bacharach i popularitzat per Aretha Franklin fa més de trenta anys. La versió catalana es titula *Tinc un pensament per*

a tu i s'inclou en el disc de La Marató de TV3, que aquest any s'ha dedicat a la regeneració i transplantament d'òrgans i teixits. Raphael, que es va sotmetre fa vuit anys a un transplantament de fetge, és un dels tres artistes internacionals guardonats amb un disc d'urani –més de cinquanta milions de còpies venudes– Comparteix aquest honor amb Michael Jackson i Queen.

> Los Labradores

Aquest grup de xaranga va celebrar el seu vintè aniversari el passat 13 de novembre amb un dinar en què es van reunir tots els components i excomponents de la formació. Los Labradores neix l'any 1991 quan un grup d'amics del

Centre Aragonès de Barcelona s'uneixen per divertir-se fent música. El que no sospitaven és que d'aquesta amistat en sortiria una formació amb un estil ben particular que, a dia d'avui, ja s'acosta a les 3.000 actuacions realitzades. Amb una formació de fins a vint-i-cinc músics, Los Labradores s'adapten a qualsevol acte on calgui música en viu. L'any 2005 van veure reconeguda la seva tasca amb el Premi ARC 2005 al millor espectacle de carrer.

> The Suitcase Brothers

Els germans Víctor i Pere Puertas han realitzat una sèrie de concerts i classes magistrals en el prestigiós festival Blues sur Seine, a França. Gràcies a la seva fantàstica actuació en la primera edició de l'European Blues Challenge, en què es van donar a conèixer a Europa, van aconseguir que els contractessin en el prestigiós festival de blues francès. Podeu trobar la crònica del festival a www.zicazic.com, on el periodista Fred Delforge dedica a The Suitcase Brothers importants elogis. Segons expliquen els mateixos músics, l'experiència ha sigut molt positiva i ha servit per fer bons contactes amb altres músics i periodistes del festival, com Jean-Marcel Laroy de *Blues Magazine*, que els va dedicar una crònica parlant dels seus concerts i del seu darrer disc, *Gettin' Outta Town*, en el número 63 de la publicació.

> Tremendous

Han guanyat el Premi ARC 2011 al millor grup de versions. Van rebre el guardó de mans del popular periodista i presentador Àngel Casas. El grup es va fundar el 1993 amb una filosofia ben clara: rock'n'roll i festa. Són sis músics enèrgics i experimentats, que interpreten un repertori amb les millors cançons dels setanta, vuitanta, noranta i actuals, amb una important selecció d'ska, sense oblidar el rock català. Música 100% en directe i bon rotllo garantits. Diversos components de Tremendous formen part del grup de rock català The Companys, creadors de la banda sonora de l'exitosa sèrie de TV3 *Lo Cartanyà*. Fan versions de Fito y Fitipaldis, El Canto del Loco, Celtas Cortos, MClan, Seguridad Social, Amparanoia, Los Rodríguez, Loquillo, Los Rebeldes, Elvis Presley, Ramones, Green Day, AC/DC, Madness, Kortatu, Obrint Pas, Els Pets, Sopa de Cabra, Sau, Lax'n'Busto, Elèctrica Dharma i Strombers, entre d'altres.

> La Montecarlo

Han guanyat el Premi ARC 2011 a la millor formació de ball. Van rebre el guardó de mans del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, en el transcurs de la gala celebrada a la Sala Luz de Gas de Barcelona el passat dia 16 de novembre. La Montecarlo es va formar l'any 1982. Josep Reixach, que encara és guitarra i veu del grup, en va ser el fundador. L'any 1984 s'incorpora Ferran Muñoz als teclats. Actualment, acompanyen en Josep i en Ferran el bateria Santi Gifre i les veus de Sara Renau i Josep Masó. La Montecarlo és un dels grups de ball més emblemàtics de les festes majors.

> Kaulakau

Aquest mes de novembre han fet tres concerts a Transilvània, amb tant bona acollida que hi tornaran d'aquí a poc temps. Concretament, van actuar a les ciutats de Cluj-Napoca, Sibiu i Brasov. A prop d'aquesta última hi ha el castell de Bran, conegut per haver estat –pressumptament– la residència del comte Dràcula al segle XV. Kaulakau és un quartet format per Marc Egea (viola de roda), Jordi Molina (tenora), Franco Molinari (contrabaix) i Enric Canada (percussions). El seu repertori està format exclusivament per obres de composició pròpia que es mouen entre la música tradicional i ètnica i el jazz.

> Josep Quer

El contrabaixista de Vilafant va oferir aquest estiu un concert a Honolulu, capital de Hawaii (EUA), amb música catalana i espanyola per a contrabaix, acompanyat pel pianista Grant Mack. Va interpretar, entre d'altres peces, *Intermezzo*, d'Enric Granados, *Balada per unes nocces*, de Jaume Cristau, *Tango* i *Asturias* d'Isaac Albéniz i *Suite andaluza* de Pedro Valls. El concert, que va concloure amb un emocionant *El cant dels ocells*, va tenir lloc a l'auditori de l'escola de música d'Ellen Masaki. Es tracta del primer concert d'un contrabaixista català a Hawaii. Josep Quer ha estat membre de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu durant més de vint anys i ha participat com a solista amb l'Orquestra de Cambra de Perpinyà, la Simfònica Empordà-Languedoc Roussillon, l'OBC de Barcelona i la Simfònica de Montpeller. Tot i dedicar-se a la música clàssica, és el fundador i director de la Cobla Orquestra La Principal de Vilafant, amb la que ha donat recitals de música popular catalana, de càmera i lírica.

> Esteve Palet

El passat 24 d'octubre es va estrenar a l'Auditori Nacional de Música de Madrid la seva obra per a orquestra simfònica *Eclipse*. L'obra va ser guardonada l'any 2007 amb el premi Joaquín Rodrigo que atorga l'ajuntament d'aquesta ciutat i la va estrenar l'ORCAM (Orquesta y Coro de la Comunidad de Madrid), sota la batuta del director mexicà Enrique Arturo Diemecke. El seu títol, *Eclipse*, fa referència a l'estructura musical de la peça, organitzada en diferents seccions que es desenvolupen globalment formant un gran arc. Com a compositor, Esteve Palet ha escrit per a tot tipus d'agrupacions, des de piano sol, peces corals, orquestra simfònica i diferents grups de cambra. Entre les seves obres destaquen *Hacia el caer de la noche...* (sextet), *Protesta!* (cinc cançons per a mezzo i piano) i, en el camp de la música per a cobla, *Rapsòdia* per a piano, cobla i percussió, *Els Juncans* (sardana) i *El Puigmal* (sardana), totes elles premiades en diferents certaments i concursos. Palet va ser designat compositor en residència del cicle JIC (Joves Intèrprets Catalans), organitzat per La Porta Clàssica a l'Auditori de Barcelona, la temporada 2007/08.

Adéu al CoNCA

Deu dels onze membres del plenari dimiteixen en bloc

El nou CoNCA només tindrà funcions de control, auditoria i impuls de la cultura.

L'any 2008 el Parlament de Catalunya va aprovar la creació del Consell de la Cultura i de les Arts (CoNCA) per gestionar els recursos públics de suport a la creació en l'àmbit de les arts i la cultura, atenent a criteris no sotmesos a la indústria. En altres paraules, el CoNCA va ser creat per protegir la creació cultural de la política, a la manera dels *arts councils* anglosaxons. Això suposava un gran canvi en el model de gestió cultural i protegia de partidismes i altres "subjectivitats" les concessions dels ajuts públics.

Aquest mes de novembre, deu dels onze membres del plenari del CoNCA van presentar la dimissió al Parlament de Catalunya per la intenció del departament de Cultura de la Generalitat de retallar-ne les competències, argumentant criteris d'estalvi i eficiència. Quan encara no s'han complert tres anys de la seva fundació, el Parlament està debatent la modificació de la llei del CoNCA aprovada el 2008, segons la qual aquesta institució perdria les atribucions per decidir a qui es donen els ajuts i a qui no. Cultura ha iniciat un camí de recentralització i vol retornar tot el poder de les polítiques culturals i de la concessió d'ajuts als responsables polítics. Segons els deu consellers dimissionaris, el projecte de llei Omnibus buida de continguts la institució i la converteix en un organisme consultiu irrellevant.

El CoNCA reunit

Co NCA

Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

Què hi diu el conseller de Cultura, Ferran Mascarell?

El conseller defensa la necessitat de reformar el CoNCA i crear un ens únic per gestionar les subvencions en matèria de cultura. Espera que a principis de 2012 estigui aprovada la reforma legal que donarà a la seva conselleria tota la potestat en el disseny i aplicació de les polítiques culturals. El nou CoNCA tindrà un plenari amb set consellers (ara n'hi havia onze) i funcions de "control, auditoria i impuls de la cultura". És a dir, passarà de ser un organisme executiu a convertir-se en un organisme de representació, com l'Institut de les Lletres Catalanes o el Consell Assessor de l'ICIC.

Segons Mascarell, amb l'actual sistema no hi havia manera de saber qui prenia les decisions i amb quin criteri. En la seva compareixença al Parlament per explicar el nou model, va justificar la reforma perquè suposarà un estalvi, ja que, segons va dir a tall d'exemple, actualment es donaven subvencions de 1.000 euros amb un cost en tràmits de 650. Els consellers dimissionaris del CoNCA consideren que aquest argument és una fal·làcia ja que el CoNCA només gestionava el 2,8% del pressupost de la conselleria.

En què consisteix la reforma del sector cultural públic?

La nova estructura de la conselleria té quatre grans eixos:

La creació d'una Agència Catalana del Patrimoni, inspirada en el model britànic i escocès, que gestionarà els museus que depenen de Cultura. Serà un organisme d'execució dels informes i consells que elevin la Junta de Museus i les comissions territorials de patrimoni cultural i facilitarà la col·laboració amb l'àmbit municipal

El nou Institut Català de la Creació i de les Empreses Culturals (ICCEC). Mascarell ha proposat que l'ICIC passi a denominar-se Institut Català de la Creació i de les Empreses Culturals, amb la idea que, en les ajudes que dóna al cinema, el teatre, la música i la dansa, hi hagi una correspondència entre creació, producció i distribució.

La cultura associativa i amateur. La conselleria estima que hi ha unes 4.000 entitats dedicades als espectacles culturals amateurs i unes 250.000 persones implicades. Per canalitzar tot aquest potencial, ha impulsat la Xarxa d'Arts Escèniques Amateurs de Catalunya, amb l'objectiu de donar més rendiment a les produccions novelles de teatre, dansa, música i cant coral, i generar nous públics. Així, per primera vegada, es crearà una programació estable d'espectacles amateurs que circularan pels ateneus o equipaments associatius catalans federats. De fet, el dia 2 de novembre ja es va presentar una iniciativa anomenada Espai A, que implica cinc col·lectius: la Federació d'Ateneus de Catalunya, el Moviment Coral Català, la Federació de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya, la Federació Catalana de Societats Musicals i l'Agrupament d'Esbarts Dansaires.

L'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural (OSIC), coneguda com a "finestreta única", un organisme transversal que gestionarà totes les subvencions del sector i tindrà tres representants per apartat de subvenció: un del departament de Cultura, un altre del CoNCA i un tècnic consensuat. Aquest jurat serà públic i canviarà de forma rotativa.

En la nova ordenació hi haurà tres organismes de representació, sense competències executives: el CoNCA, la Junta de Museus i la Institució de les Lletres Catalanes.

Els organismes amb caràcter executiu seran l'Institut Català de la Creació i de les Empreses Cultural (ICCEC), el Centre de Cultura Popular, i els nous ens, l'agència del patrimoni i l'OSIC, l'oficina de suport a les iniciatives culturals, que respon a la voluntat de la conselleria d'unificar en una sola "finestreta" els ajuts concedits.

Amb aquesta reestructuració el conseller espera estalviar entre 3 i 4 milions d'euros.

Francesc Ubanell compagina la seva feina de músic en diferents formacions amb la de compositor i productor en el seu propi estudi 5grama. Com a guitarrista de diferents estils ha actuat en multitud d'escenaris i festivals. És membre estable de formacions com la Girona Jazz Project o Trianglezz. Ha col·laborat amb músics com Perico Sambeat, Vicens Martín, Man Bites Dog, Guillermo Klein o Zè Eduardo. Ha estat professor de guitarra, llenguatge, harmonia i combos al Taller de Música de Banyoles, l'Àrea de Música Moderna de Girona i, encara avui, al Casino Menestral de Figueres. Com a compositor, desenvolupa la seva tasca amb el grup Trianglezz i també amb encàrrecs de diferents formats i estils. Com a productor, tècnic d'estudi o músic de sessió ha participat en més de 50 produccions discogràfiques. En els darrers anys col·labora en l'organització i producció de diferents cicles de música i festivals dins la societat Produccions Fila 6 i és el director del Festival de Jazz de Girona.

FRANCESC UBANELL.

DIRECTOR DEL FESTIVAL DE JAZZ DE GIRONA

**“La dificultat que tenim els músics
d'associar-nos ens perjudica”**

Per Lluïsa Massó

– Quin balanç fas del Festival de Jazz de Girona?

– El balanç és positiu. Aquest any ha vingut més gent als concerts que en edicions anteriors. Crec que la gent ha apreciat el cartell que hem presentat. Hem aconseguit uns quants concerts amb molta qualitat i força excepcionals perquè són concerts únics a Espanya o a Catalunya i he rebut trucades que mostren que tant crítics com públic en general ho estan valorant moltíssim. I encara té més mèrit pel fet que el festival es fa a Girona i costa molt que la gent es desplaci i que el festival trascendeixi fora de la ciutat.

– El festival, a banda de les figures internacionals, aposta per gent del país?

– El festival fa una aposta per les propostes més innovadores. Intentem equilibrar una mica la presència de músics d'aquí, que estan fent coses en aquesta línia, amb la de músics internacionals que estan a l'avantguarda. És un tipus de jazz arriscat, amb propostes noves, difícils de veure en altres llocs.

– Per exemple?

– Per exemple, vam veure el concert de Sergi Sirvent amb el seu grup Octopussy Cats, que va ser impressionant. Sirvent està fent una música moderna i arriscada amb uns músics boníssims. Va ser una actuació fantàstica i vam disfrutar molt. Això a nivell de gent de casa; a nivell internacional vam veure Brad Melhdau a l'Auditori, que va ser un concert excepcional; els [EM]Trio, un trio berlinès no gaire vist per aquí, que són gent molt jove, amb un gran futur per davant, de qui sentirem a parlar amb tota seguretat. Després vam tenir el músic nordamericà Ken VanderMark, al CaixaForum, amb el pianista noruec Havard Wilk, que van tancar el festival.

– Una altra aposta clara del festival és comptar amb els valors emergents, amb el concurs Jazz Fringe i amb la incorporació aquest any del Jazz al Migdia

– El Jazz al Migdia és una proposta que ja feia temps que intentàvem engegar, però per qüestions de producció era complicat: se'ns

emportava molta part del pressupost. Finalment hem aconseguit trobar un tipus de producció que no suposa massa càrrega per al festival i que té la part lúdica de tots els concerts que fem al carrer, que es desmarquen una mica dels que fem a l'interior. És una proposta més festiva, com el concert que hem fet a la Rambla, i ens fa molta il·lusió. Llàstima que va ser l'únic dia que va ploure i només vam poder fer la meitat del que estava previst. Però ja hem començat, hem trobat la manera que no ens suposés massa despesa econòmica i ha estat bé. A veure si l'any que ve tenim més sort i no plou.

– El pressupost del festival és de 49.300 €. Hi han actuat 18 formacions en 13 escenaris i el 65% dels concerts són gratuïts. Això és sostenible?

– Això és sostenible perquè una part molt important del pressupost del festival és diner públic i ens veiem una mica obligats a oferir en contrapartida que la gent pugui assistir-hi de manera gratuïta. També s'ha de valorar l'esforç de la gent que hi participa. Per a la majoria de músics la part econòmica no compta massa i ho posen molt fàcil per venir a tocar. Tothom té moltes ganes de fer els seus concerts i presentar els seus projectes. Si sumem una cosa a l'altra podem parlar de sostenibilitat. D'altra banda, l'Ajuntament de Girona ens va donar un bon recolzament. L'alcalde va venir personalment a la roda de premsa de presentació i ens

va dir que podíem comptar-hi i que valoraven molt positivament el que aquest festival representa per a la ciutat.

– Parla'm de la Girona Jazz Project...

– La Girona Jazz Project és una "bogeria" que vam engegar entre tres, l'Adrià Bauzó, en Xavi Molina i jo mateix. Vam fer una aposta per una big band, però no per una big band a l'ús, sinó per una big band que treballés amb compositors vius que convidem a venir, assagem el seu repertori i ells mateixos dirigeixen i fins i tot toquen en el concert. Pel que jo sé no hi ha cap big band que es dediqui només a això. Nosaltres vam decidir agafar només aquest camí. Vam fer un primer concert amb repertori estandard, però no hi vàiem el què. Hi ha molta gent que ja fa això i ho fa molt bé. Vam decidir tirar per aquí i encara hi som. Podem anar estrenant projectes i propostes. L'última ha estat la de Zè Eduardo. És una coproducció entre la big band, l'auditori i el festival. Sumem esforços i intentem que els projectes tinguin continuïtat. No sempre ho hem pogut aconseguir, però a vegades sí. Amb Guillermo Klein, per exemple, vam obtenir el premi de la revista Enderrock a la millor formació de jazz del 2009.

– Com veus la salut del jazz a casa nostra? El públic segueix?

– El públic està molt mediatitzat. Els corrents culturals que hi ha actualment, si parlem d'una

majoria, van en la direcció que tots veiem. S'ha barrejat molt la cultura amb l'oci fins que ha arribat un moment en què s'ha confós tot. No dic que la cultura no pugui ser oci, però s'ha arribat a un punt en què la música ha passat a ser allò que se sent de fons. A més, el fet que sigui gratuïta fa que acabi perdent valor. El jazz sí que té seguidors perquè afortunadament sempre hi ha gent que té les coses clares. Potser no és una música majoritària com podia ser als anys 40 - sobretot a Estats Units - però el fet és que cada cop hi ha més gent als concerts, fins i tot entre setmana, i d'això es tracta.

– A nivell de sales, com ho tenim? On va a tocar un músic de jazz a Girona?

– Aquí és on ho tenim més difícil. Aquest any ens ha costat trobar els espais addients per programar. Hi ha una manca de locals i això s'ha d'anar pensant en el futur. Hem d'anar fugint dels grans auditoris - tot i que n'hem de tenir un com el que ja tenim, que funciona molt bé - i complementar-los amb sales de petit aforament, no només per al jazz, sinó per a tot tipus de música. És molt agraït tocar per a grans aforaments, però això obliga els teatres a contractar grans figures, cosa que està bé perquè així els podem veure a casa nostra. Però, pensant en la gent d'aquí, falten locals de música en directe que arriquin una mica més. Els locals, com és lògic, busquen la rendibilitat i tampoc se'ls dona facilitats per fer música en directe. A Barcelona es va fer un esforç amb una ordenança municipal que permet programar música en directe als bars musicals. Estaria bé que a Girona fessin el mateix.

– És possible guanyar-se la vida com a músic de jazz?

– Sí, i tant que sí.

– Dit d'una altra manera, un músic de jazz ho té més difícil que un músic de pop o de rock?

– No necessàriament. Un músic de rock, tal com ho veig jo, potser depèn més d'un èxit important i, quan el té, aconsegueix arrossegar molta gent. Un músic de jazz mai aspira a tenir un èxit fulgurant, sinó a treballar dur el dia a dia, en condicions molt dolentes, però finalment és el camí que un escull. No cal esperar massa a canvi tot el que no siguin satisfaccions personals, musicals i artístiques. Hi ha molts músics que estan fent classes, però hi ha molts músics i molt bons que es guanyen la vida tocant. En algun moment això ha de donar els

seus fruits: que el públic rebí aquesta fornada de músics bons que estan sortint i que els acceptin. A vegades m'han comentat que a la gent li fa una mica de por anar a un concert de jazz. I és que ens hem de treure aquesta idea del cap perquè hi ha molts tipus de músics i de música dins de la paraula "jazz". S'han de tenir les ganes de seure, escoltar i estar obert al que ens estan dient i després triar. A més, jo veig que molta gent que ve al festival està disfrutant moltíssim. Posem per cas la Celeste Alias; va fer un concert esplèndid amb el Santi Careta que tampoc va ser massa fàcil, però la gent va gaudir i fins i tot li van demanar un bis. Al Brad Meldhau li van demanar tres bisos. Un cop la gent és allà i escolta, amb ganes de posar-s'hi, gaudeix. Hi ha molts prejudicis i massa etiquetes.

– Quina diries que és la dificultat més gran a la que ha de fer front un músic en l'exercici de la seva professió?

– Un músic, tal com l'entenc jo, és una persona que ha de tenir una forta vocació, ha de treballar molt, ha d'estudiar molt, s'ha de formar molt bé, tenir moltes inquietuds, ganes de col·laborar amb gent... Cal molta energia. I a partir d'aquí, fer les coses el millor que puguis. No sempre l'encertes. Cal no defallir, anar treballant. No ho tenim fàcil en el tipus de societat que ens ha tocat viure.

– I el fet que la professió no estigui regulada?

– El músic no en té la culpa. És el legislador qui hauria de tenir en compte el tipus de professió que exercim, com es treballa, i posar-ho fàcil tal com ho posen fàcil a tota la resta de professions. L'intrusisme, per exemple, és una cosa que s'hauria de vigilar, tal com fan altres gremis. Aquesta dificultat que tenim els músics d'associar-nos ens perjudica, tot i que jo ho entenc, perquè tot és tan complicat que el músic acaba tirant pel dret. Si vols fer les coses bé, surt molt car i és complicat. La Llei de la Música, que hauria de regular tot això, no arriba. El problema és que ara la gent està per altres coses: la sanitat, la crisi, etc. Però és una mala jugada perquè finalment sempre rebem els mateixos. Quan vaig veure els pressupostos, al principi de la crisi i de les retallades, la quantitat que es destina a música ni sortia. La xifra devia ser tan petita que ni s'esmentava.

– Què et sembla aquest gir que ha fet l'administració de considerar la cultura com a indústria?

– Estic d'acord, però jo penso que les coses no es fan així. La cultura és indústria, molt bé. Hem de vendre, perfecte. Però hi ha moltes coses que s'havien de fer abans i que no es poden obviar. Ara diem que ja som majors d'edat, com si no hagués passat res, i diem que som indústria. Indústria de què? Per tenir un teixit industrial, primer has de crear una base per tenir coses per vendre. Hi ha coses per vendre, però hi ha moltes mancances: no hi ha feina, els concerts estan molt mal pagats, es cobra malament i tard... Quina indústria vols crear en aquestes condicions? Les empreses que ja estan funcionant en altres àmbits fa temps que es queixen i són empreses amb tradició i solvents. I els músics què hem de fer si encara no hi hem sigut mai? I ara de cop ens diuen que som una indústria? Políticament potser està molt bé, però a la vida real és complicat.

– Què en penses de les subvencions reintegrables? Cal rendibilitzar les produccions?

– Jo estic totalment d'acord amb rendibilitzar les produccions. En les subvencions a fons perdut no hi crec. Ja s'ha fet i hem vist el que ha passat: s'estava creant el fum que no va enlloc per a quatre persones. Els reintegrables estan bé perquè t'obliguen, dintre de les possibilitats que

hi ha al mercat, a trencar-te les banyes per rendibilitzar el projecte. Nosaltres, com qualsevol gran formació, incloent-hi les simfòniques, rebem ajuts per la big band. La subvenció ens ajuda a funcionar, però nosaltres subsistim gràcies al fet que hi ha gent que ens contracta. Invertim les subvencions en fer produccions –coproduccions en aquest cas– amb el festival de jazz i amb l'auditori i la mateixa big band aporta les subvencions. Viure de les subvencions no crec que sigui una bona idea. Ja s'ha provat i s'ha vist que els resultats no són bons. La idea de les subvencions reintegrables és bona, però també s'ha de treballar per oferir unes facilitats i unes condicions perquè tothom pugui trobar el seu mercat. Si no, estàs lluitant tu sol contra tothom.

– Què creus que s'hauria de fer per millorar les coses?

– Cal invertir en l'educació dels joves. Crec que aquest és el punt clau perquè en el futur tinguem un públic consumidor de cultura, que pagui per assistir a concerts, i això generarà un mercat i una indústria. Ens hem acostumat a que la música sigui gratuïta; la gent paga per anar al teatre, al cinema, a una discoteca, però no vol pagar per anar a un concert. Quina indústria es pot crear d'aquesta manera? Afortunadament no tot és així, però la gran majoria va per aquí. Estem parlant d'una indústria que generi beneficis per a tothom, no només econòmics, sinó culturals. El meu punt de vista és que això comença de petit. La música és la gran oblidada en els programes educatius. Jo faig classes de música des de fa molts anys i veig el que fan els meus alumnes a l'escola. La música queda com una "frikada", com diuen ells: un "profe raro" que els explica coses que no els importen gens.

– Quins són els teus projectes de futur ?

– Amb Trianglezz acabem de gravar un disc i esperem treure'l aviat; estem fent col·laboracions amb Laura Simó i ja hem fet uns quants concerts. Jo no em queixo, vaig treballant, però estic tot el dia al peu del canó. ■

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> Autoretrat / Clara

La periodista i cantant gironina Clara Sánchez-Castro ens presenta el seu primer treball discogràfic, *Autoretrat*. Sota el nom artístic Clara, la cantant es defineix a si mateixa com un calidoscopi de mil cares i colors, els mateixos que té la seva veu. 'Autoretrat' s'impregna d'un caràcter musical dolç i sensual que sedueix en peces com *Bolero sense nom* o *Tenir-te a prop*. A *Havanera del naufrag*, la Clara il·lumina amb la seva veu vellutada i mostra el seu vessant més íntim i vulnerable, acompanyada de la inestimable col·laboració del grup d'haveres Port Bo. De la mà del mestre Antoni Mas Bou, 'Autoretrat' està format per dotze temes que ens acosten al tradicional so del bolero, el valset, el blues, la balada i el folk. És un disc càlid, íntim i proper.

> Vull tornar-te a veure / Neus Mar i Nito Figueras

El passat mes de setembre, l'Associació de Suport a la Dona (ASD) va presentar a Palafrugell el concert-espectacle i l'àlbum 'Vull tornar-te a veure'. Tots els temes són composicions del mestre Josep Bastons, que el pianista i director musical Joan "Nito" Figueras ha arranjat amb el vistiplau del mateix Bastons, que li ha donat carta blanca per presentar els seus temes de manera "diferent". La veu és de la cantant Neus Mar i el piano del mateix "Nito" Figueras. Completen la formació Pedrito Martínez (baix i contrabaix), Rafel Rostey (bateria) i Enric Canada (percussions). Tots els beneficis de la venda d'aquest disc es dedicaran a finançar el projecte "Dones amb nom propi" i a la labor social de l'ASD.

> Convidats / La Flama de Farners

La Flama de Farners, sota la direcció de Jordi Molina, ha enregistrat aquest treball que vol ser el primer d'una nova etapa en què es pretén acostar dues branques musicals d'una mateixa arrel però alhora històricament allunyades: la música de cobla i els instruments musicals tradicionals no vinculats a la cobla actual. Tres de les obres que conté 'Convidats' són de nova creació, per a instrument solista i cobla. Han estat gravades per tres prestigiosos músics del país com són Marc Egea (viola de roda), Eduard Iniesta (mandola) i Perepau Jiménez (acordió diatònic). Dues de les composicions que formen part del disc, *Ingilberga* de Paco Vicinana i *Rapsòdia per a tres quartans*, de Marcel Casellas, són obres escrites fa anys que no s'havien enregistrat mai fins ara.

> Cuit / Pulpopop

Frescos, agosarats, surrealistes i originals, canten amb accent gironí i juguen amb la fonètica en la lletra de les seves cançons. Són del Ter, de Sarrià i de la Celler. Segons diuen, la vida és una performance i busquen la complicitat parlant de vivències personals en les seves lletres. El seu àlbum de debut és la seva carta de presentació. L'han gravat sota la producció de Miqui Puig i gràcies al 2n premi Sona 9, obtingut el 2011. Al disc hi trobem les seves cançons més conegudes com *Vull voler volar*, *Cuit ben cuit!* o *La figuera de la saliva*. Han compartit escenari amb bandes com Manel, Standstill o Els Amics de les Arts. Aquest mes de novembre van ser número 1 al Top 50 de l'emissora ScannerFM.

> Caminos DNK Music

Primer àlbum del projecte de Danko Compta, un reconegut baterista barceloní format al Taller de Músics que, tot i haver-se format en el jazz, té un gran interès per la fusió, el funky i el rock simfònic progressiu. En aquest treball busca provocar en l'oient una reacció interpretativa d'unes lletres plenes de metàfores, de missatges entre línies, refranys i dites populars, fusionant la visceralitat del rock amb la daredat del pop, amb influències que van des de The Beatles, passant per Dream Theater, Fleetwood Mac o Chick Corea. En el disc han col·laborat músics com Marc Aliana, David Muñoz Gnappos, Frank Montasell i Edu Carmona, entre d'altres.

> A prop del mar Nina i Port-Bo

Havaneres, sardanes o polques van forjar-se a les tavernes i van viatjar arreu, cantant les penes i alegries dels mariners, amb el rom com a company. Aquest treball és un viatge per aquestes cançons de taverna a través del joc entre els instruments dels músics Antoni Mas (piano), Pep Poblet (saxo), Lluís Subirana (contrabaix i baix) i Antoni Gadea (percussió), a més de les veus de la Nina i el grup Port Bo. *Lola la tavernera*, *La barca xica*, *L'Hostal*, *El pescador de canya* o la mateixa *A prop del mar* són algunes de les 11 cançons que conformen el disc.

> Moya Kalongo Moya Kalongo

Moya Kalongo és una banda formada per músics africans, europeus i sud-americans establerts a Barcelona. En dos anys han fet més de vuitanta concerts i han aconseguit fer-se un lloc en l'escena de la world music i de l'afrobeat. Barrejant funk i ritmes tradicionals, els seus directes són una festa, una font d'energia musical que brolla des de l'escenari per contagiar l'audiència gràcies a les contundents percussions, les agilitats seccions de vents i una veu frenètica. Ara treuen el seu primer disc amb una força imparable per transmetre les experiències viscudes durant aquestes dues últimes temporades molt calentes.

> "XX" Cobla Bisbal Jove

Després d'una època de reivindicar la capacitat simfònica de la cobla, enmig de les runes de la indústria discogràfica tradicional i amb un futur tan globalitzat com incert, ha sonat l'hora d'afirmar-ne la contemporaneïtat. Aquest cinquè treball de la Cobla Bisbal Jove és un signe dels temps, amb set temes encarregats a compositors tan joves, desreguts i convençuts com els mateixos components de la formació de les mil cares que pot tenir la cobla. Aquest treball ha guanyat un dels Premis Sardana 2011 al Millor Treball Discogràfic, que atorga la Federació Sardanista de Catalunya.

> ...a tota vela! Serra de Marina

És el segon àlbum d'aquest grup d'havaneres format a Vilassar de Dalt l'any 2004, que ha esdevingut un referent al Maresme. El seu repertori alegre i engrescador inclou havaneres, cançons marineres i valsets, des de les cançons més clàssiques fins a d'altres pròpies del grup. Aquest treball és fruit de la necessitat de donar un pas endavant i donar a conèixer el repertori que els és propi. Havaneres en català i castellà i algunes de pròpies, compostes per Jaume Campins, guitarra i veu del grup.

SOPAR DE SANTA CECÍLIA.

Com cada any, MusiCat va celebrar la diada de la patrona dels músics amb un sopar al que van assistir una cinquantena de persones vinculades a l'associació. A les postres (de músic) el president de MusiCat, Josep Reig, va felicitar en nom de l'associació el grup La Montecarlo, que el passat 16 de novembre va arrodonar la celebració del seu 25è aniversari amb el Premi ARC 2011 al millor grup de ball. Els components de "La Monte", presents en el sopar, van exhibir el trofeu i van expressar la seva satisfacció per l'obtenció del Premi ARC després d'haver estat nominats durant tres anys consecutius.

El president Josep Reig va entregar en nom de MusiCat un petit obsequi a Joan Xicoira, que enguany celebra els seus cinquanta anys de músic. En Joan, que havia format part del conjunt Els Vampirs en els anys 70, és un assidu d'aquests sopars i és un plaer comptar amb la seva presència, sempre elegant, el seu bon humor i la seva col·lecció de barrets, corbates i pitets que no deixen ningú indiferent. Un veritable *gentleman*, dels que ja no en queden.

La Nota vol ser l'altaveu dels socis de MusiCat i el lloc on es puguin expressar totes les opinions. Per això, disposem d'una secció de col·laboracions on publiquem les notícies, articles o escrits que ens feu arribar a info@MusiCat.cat.

COL · LABORACIONS .

> Mètode Feldenkrais per a músics

Professora Susana Ramon

Susana Ramon Bofarull és ballarina, pedagoga del moviment, educadora somàtica, professora del mètode Feldenkrais® i coach. S'ha format a la dansa clàssica i contemporània, a l'art i la teràpia del moviment (mètode D. Bois) i al *coaching* (Coach Académie). Ha elaborat una formació per millorar la postura i els gestos de les persones en el seu àmbit professional (prevenció dels trastorns múscul-esquelètics i gestió de l'estrès). Aquesta formació permet desenvolupar el potencial i millorar el funcionament gràcies a un millor equilibri físic.

Tot músic ha de saber moure's, comunicar, inventar i adaptar-se a les exigències tècniques així com expressives del seu art. Necessita valorar les seves possibilitats i talents a través d'un coneixement pertinent de la seva pròpia eina de treball: el seu cos en moviment. El mètode Feldenkrais® d'educació somàtica aporta un estudi detallat del funcionament corporal a nivell muscular, articular i respiratori, molt útil per a tot tipus d'activitats artístiques i de manera notòria per als músics. Aquesta pedagogia del moviment permet identificar, comprendre i modificar patrons de conducta, d'acció i d'expressió a través de la via corporal. Tanmateix permet desenvolupar noves habilitats que afavoreixen una relació més enriquidora amb l'instrument i la música. Tot plegat amb l'objectiu de treballar amb més plaer i fluidesa, economitzant esforç i perfeccionant els gestos i moviments artístics.

Què és el Mètode Feldenkrais®?

El Mètode Feldenkrais® d'educació somàtica és un procés d'aprenentatge que proposa una educació del moviment a través de la via sensorial, per arribar a un coneixement real dels nostres patrons d'acció i desenvolupar la consciència i la intel·ligència del cos en moure's. La persona pot influir en la seva pròpia millora prenent consciència dels hàbits, mecanismes i patrons de moviment que li impedeixen fer un bon gest a nivell múscul-articular, modificant-los i descobrint els gestos que millor li convenen per efectuar les seves tasques artístiques i quotidianes. Es basa en la capacitat d'aprenentatge del nostre sistema nerviós, en la presa de consciència del nostre cos en moviment i en els processos d'organització sensoriomotriu per descobrir noves respostes gestuals i millors opcions estratègiques a l'hora d'elaborar els nostres moviments. Tot això a fi de desenvolupar el nostre potencial i els nostres recursos veritables.

El Mètode Feldenkrais® se centra en el funcionament i en el comportament de les persones en relació amb l'entorn en el qual es mouen, viuen i treballen i com organitzen el seu moviment per ser funcionals en el seu entorn.

Què és l'educació somàtica?

L'educació somàtica, disciplina procedent de Canadà i poc coneguda encara a Europa, agrupa un conjunt de tècniques que treballen en l'aprenentatge de la consciència del cos movent-se en el seu entorn. Les tècniques i mètodes d'educació somàtica enfoquen la relació entre el cos i la ment. Representen un enfocament subjectiu ja que permeten millorar la manera de moure's.

Modalitats del Mètode Feldenkrais®

En les lliçons es creen les condicions perquè l'alumne pugui, a través de l'exploració de moviments senzills, variats i sovint inhabituals, adquirir més consciència del seu cos en moure's i actualitzar nous moviments i nous talents.

El més important en aquest treball és estar atents al procés pel qual aconseguim el nostre objectiu més que el fet d'aconseguir-ho costi el que costi. Per aquest procés, la persona pot influir en els seus hàbits, variar-los, superar els seus límits i descobrir noves possibilitats per organitzar-se millor a nivell gestual (a partir d'una nova organització de les funcions sensoriomotrius del sistema nerviós). L'objectiu és desenvolupar més àmplies possibilitats d'elecció quan ens movem i millorar la nostra qualitat d'acció.

Beneficis per als músics

- Desenvolupar més consciència de la manera de moure's: prendre consciència del que fem mentre ho fem.
- Millorar l'organització del moviment i el funcionament del cos
- Organitzar la percepció: modificar l'aspecte sensorial per canviar hàbits.
- Descobrir noves possibilitats a nivell gestual i més domini corporal quan es treballa amb l'instrument.
- Gestionar millor les tensions físiques i l'estrès, activant els recursos interns.
- Actuar amb menys esforç, amb el to muscular adequat per sentir-se més eficients i perfeccionar els seus gestos artístics.
- Afavorir les facultats d'adaptació, de concentració, d'aprenentatge i de creació alliberant l'energia.
- Enriquir i desenvolupar la imatge personal per interaccionar més fàcilment amb els altres. Millorar el benestar per millorar la qualitat de vida i reforçar la qualitat artística.

10% de descompte per als socis de MusiCat en totes les activitats del Mètode Feldenkrais® -sessions individuals, classes i tallers- impartits per la professora Susana Ramon.

Més informació:

contact@susanaramon.com / www.susanaramon.com

LA NOTA TRISTA.

> Alguns socis de MusiCat ja han estat satisfactòriament tractats a l'Institut de Medicina de l'Art de Terrassa

Dr. Jaume Rosset i Llobet, Director Mèdic de l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art de Terrassa

Fa pocs mesos es va posar en marxa el conveni que dona la possibilitat als socis de MusiCat d'utilitzar els serveis especialitzats per a músics de l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art.

Aquest conveni ja ha permès que alguns de vosaltres hagin estat diagnosticats, se'ls hagi fet les proves pertinents i hagin realitzat un tractament complet, sense cap sobrecost, ni pel músic ni per MusiCat.

Tot i que hi ha satisfacció per totes les parts implicades, encara hi ha certs aspectes que caldrà millorar i optimitzar per fer més àgil aquesta atenció. El punt més rellevant a millorar per part d'Unió de Mútues és el procediment d'autorització. De la manera que s'ha de fer actualment l'inici del tractament se sol demorar una mica més del que seria desitjable. Per intentar minimitzar aquest problema, cal que el músic i l'Institut de Medicina de l'Art estiguin pendents que el procediment no s'encalli en cap dels tràmits amb Unió de Mútues.

Recordem que, per poder gaudir d'aquest servei, cal que el soci que pateix una lesió derivada de la seva activitat de músic es visiti prèviament a qualsevol dispensari d'Unió de Mútues, digui que és soci de MusiCat i que desitja ser atès a l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art. El metge d'Unió de Mútues autoritzarà una primera visita en aquest centre. Després de visitar al pacient, l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art proposarà un tractament que s'iniciarà un cop s'hagi obtingut l'autorització d'Unió de Mútues.

Un altre aspecte que seria bo que millorés és el fet que la Mútua autoritza només un nombre limitat de sessions de tractament. Si, amb aquestes sessions de treball a Terrassa el problema no queda resolt, cal demanar una nova autorització.

Malgrat aquests aspectes a millorar, els casos atesos fins ara ens demostren que la decisió d'establir el conveni entre MusiCat i Unió de Mútues ha estat un encert ja que això ha permès diagnosticar i tractar de forma eficient afeccions que, en altres àmbits, haurien costat força més de solventar.

> Marcel Rahola i Quirch (1933-2011)

Va morir el 18 d'agost. Des de l'any 1958 fins a la seva jubilació va formar part de la Cobla Orquestra Selvaterna, on tocava la tenora a les sardanes i el saxo al ball. També en va ser representant des de l'any 1978. Va ser enterrat a Cadaqués, el poble on havia nascut i on residia des de la seva jubilació, encara que la seva vida musical va estar lligada a Cassà de la Selva.

> Lluís Palet i Pou (1923-2011)

Va morir el 8 de setembre a l'edat de 88 anys. Músic instrumentista de trombó, fiscorn i violí, va tocar en les cobles orquestres Florida i Ferrer de Girona, Amoga de Vidreres, Leader's i Girona, així com amb el conjunt Tropicana. Va ser cofundador de les orquestres Amoga i Costa Brava. En els darrers anys de la seva carrera musical va formar part de la cobla Baix Empordà i de l'Orquestra de Cambra de la Diputació de Girona. Pare del músic Esteve Palet i avi del també músic Esteve Palet Jr.

> Joan Tuneu i Rovira (1927-2011)

Va morir el 24 de setembre a l'edat de 84 anys. Músic de tible, clarinet i flauta, va ser un dels fundadors de la Cobla Genisenca de Taradell, on va tocar fins al 1996, a més d'exercir tasques de representant. Va estar vinculat a la cobla durant 61 anys. Al seu enterrament, que va tenir lloc a la Parròquia de Sant Genís de Taradell (Osona), la Genisenca va tocar quatre peces.

> Janio Martí (1940-2011)

El músic i director d'orquestra Joan Antoni Martí Soler, conegut professionalment com a Janio Martí, va morir el 9 d'octubre a Sitges a l'edat de 71 anys. Nascut a Vilafranca del Penedès, va començar la seva carrera als 17 anys quan va formar el seu primer conjunt, Harlem, antecedent de la seva orquestra que va ser durant més de quaranta anys un referent de la música de ball en les festes majors d'arreu del país. Janio Martí es va retirar dels escenaris l'any 2005. L'Ajuntament de Sitges, ciutat on vivia, li va retre un homenatge i va col·locar una placa amb el seu nom a la plaça dels Artistes d'aquesta localitat.

Antoni Mas

CRISIS QUE VÉNEN DE LLUNY.

Quan un polític que disposa de diner públic abundant (això era abans) i té moltes ganes de que el votin (això era abans, és ara i serà sempre) irromp en l'àmbit cultural, l'efecte és semblant al d'un elefant que entrés en una cristalleria.

Músic anònim (per no complicar-se la vida) del segle XXI

> Ara fa uns quants anys, en un rampell de generositat -o més probablement de populisme, tant se val- algun alcalde il·luminat va decidir que els actes de la festa major havien de ser gratuïts. La idea va quallar de tal manera que, en quatre dies, la gran majoria de consistoris de casa nostra ja s'havien apuntat a la moda amb l'argument que les festes resultarien més participatives. Un argument que ja s'ha mostrat totalment erroni, però eren temps de vaques grasses i no calia pas mirar prim.

La prova definitiva de la seva equivocació, és la contradicció en la que han caigut aquests ajuntaments en el moment que s'ha girat la truita: d'una banda regalen les actuacions i, de l'altra, resulta que no poden pagar els músics. S'excusen dient que no fan números i que es veuen obligats a retallar les despeses de les festes i a pagar quan poden. Així doncs, en què quedem?

Però no tan sols han estat els ajuntaments els que l'han errada amb la política de subvencions. També podem mirar més amunt. Com carai s'expliquen les generoses subvencions a festivals que contracten artistes (per exemple en Julio Iglesias) que no aporten res, ni musicalment ni culturalment? És clar que la iniciativa privada pot fer el que vulgui, però encara ho és més el fet que el diner públic ha de servir per potenciar els artistes emergents i no pas per donar vida a aquells que més valdria que es quedessin a casa a cuidar els nés.

Però, tornant als ajuntaments, ara és quan potser finalment s'adonaran d'unes quantes coses: que el

"copagament festiu" és equitatiu perquè els assistents als actes participen proporcionalment en el finançament de la festa. Que el fet de pagar una entrada mòdica no representa cap inconvenient greu per als referits assistents. Que la gent valora més tot allò que té cert cost que no pas el que li donen de franc. Que el públic s'estima més pagar quelcom per un bon espectacle que no pas que li regalin qualsevol rampoina. Que els tres o quatre euros per entrada que recaptarien dels diferents actes servien per anivellar el pressupost i els permetrien programar una festa digna...

El botó de mostra de tot això que us dic, el trobem precisament al meu poble, a Caldes de Malavella: resulta que l'acte més participatiu de tota la festa major és el concert del dilluns. Ves per on, l'únic que és de pagament.

Però els que em fan més gràcia de tots, són els polítics que ara es posen transcendents. "S'hauran de prendre mesures racionals", diuen. Això no sona a reconeixement que fins ara s'havien fet moltes ximpleries?

Tal com els ha passat amb la gestió general de la crisi, em fa l'efecte que ja han fet tard. Amb els ciutadans mal acostumats i precisament ara que van mal dades, ja m'agradarà veure qui penja l'esquellerinc al gat. Tot i que aquesta vegada potser no tindran altre remei que penjar-l'hi com sia. Encara que s'enduguin alguna urpada. I, per cert... si és així, que no es queixin. Al cap i a la fi, per culpa seva els músics anem esgarrapats per tot arreu.